

Wij, christenen, moeten niet zoo bang zijn, want wij hebben immers een veilige gids, die ons begeleidt; wij hebben een richtsnoer, dat ons den rechten weg wijst: het Woord Gods.

Zie, waar nu ook de christenvrouw ontwaakt; waar ze nog vreemd staat, en niet weet, welke plaats zij moet innemen en hoe ze die zal innemen, moet ze zich door dat Woord Gods laten gezeggen. De nacht is voorbijgegaan en de morgenschemering breekt aan, maar nog ligt de ochtendnevel over de landen en de christenvrouw, de handen strekkend naar het zonlicht, weet nog niet, waarheen zij gaan moet.

Dit kunnen we echter zeggen, dat haar werk in maatschappij en staat beide een werk der liefde zal moeten zijn.

De vrouw moet zich geven; de vrouw wil liefhebben. Wat zij ook straks zal doen; zij zal de gelegenheid moeten hebben, haar gevende liefde te schenken.

Wij, christenen, willen de vrouw houden in het huisgezin.

Terecht.

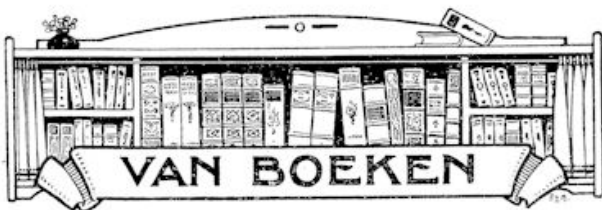
Maar daar zijn zooveel meisjes, die niet trouwen; die geen huisgezin ter verzorging hebben, en zij allen vragen hun taak op in het volle leven. Voor die velen moet een plaats ingeruimd worden; moet een levenspositie geschapen worden.

Daarom ook heeft de vrouw aanspraak op een speciale opleiding voor haar werk; als zij toch werken moet moet haar dat werk ook mogelijk gemaakt worden.

De vrouw gaat naar den nieuwen tijd en „Christelijk Meisjesleven” wil daarmede rekening houden.

Vandaar dan ook, dat we een reeks artikelen zullen opnemen betreffende de opleiding onzer meisjes. Wij hopen daarmede onzen lezeressen een dienst te bewijzen.

Ook „Meisjesleven” wil naar den nieuwen tijd.

Verschoppelingen, een oorspronkelijk verhaal dat aanvangt ongeveer 1870, door Jan Veltman. Uitgave van J. H. Kok te Kampen.

In dit boek zijn twee auteurs aan 't woord. De eerste is de heer Veltman, die zijn best doet, om

bijzonder mooi te schrijven, en de tweede is Jan Veltman, die maar zoo slecht en recht weg zijn eenvoudig verhaal vertelt.

Van de eerste auteur is b.v. deze beschrijving:

„De leeuwerikken stegen zoo onzichtbaar omhoog, en hun lied klonk zoo ademfijn van verre, alsof ze zich gekoörd hadden op een galerij in 't wazig hemelblauw. (Wij spatieeren.)

Weggedoken in de schaduwen van sprieten en halmen zongen de graskrekels hun wonder lied uit de diepte. 't Was of gansch de lucht en heel het veld een plechtig rustigen Sabbatspsalm ademde. De ijle zomerwolkjes zelf schenen te zingen, met een stem even teer als hun wezen. En zóó ook zongen de grassprietjes en de madeliefjes, de korenaren en de klaprozen. En over 't boonenveld langs het pad was 't al even gelijk, want de duizend maal duizenden bijen en hommels geleken zóó precies op boonenbloesems, dat het was, of de bloesems zelf in koor een verheven lofzang gonsden of met den verrukkelijk heerlijken geur tevens een hoorbare dankzegging uitademden.”

Zoo schrijft de heer Veltman en we zouden er niets van zeggen, als men van zekere zijde ons niet wilde doen gelooven, dat „Verschoppelingen” zulk een litterair werk is. Nu moeten we dan toch wel opmerken, dat het boek vol staat met onechte, grove, niet-gevoelde beschrijvingen.

Let maar eens op, geduldige lezeres.

De leeuwerikken stijgen onzichtbaar omhoog en dan is het, alsof ze zich gekoörd hadden op een galerij in 't wazig hemelblauw. Mooi, nietwaar? Stel je die galerij eens voor! En let eens op, dat de heer Veltman dit moois ons meedeelt, om daardoor het onzichtbaar-zijn van de leeuwerikken ons beter te doen voelen. Immers, ze waren onzichtbaar, alsof.....

Hun lied klonk ademfijn, d.w.z. onhoorbaar. Immers, later lezen we, dat de bloesems een hoorbare dankzegging uitademden. Dat kan dus ook onhoorbaar geschieden en, als nu een lied ademfijn is, is het zeker onhoorbaar. Zoo bedoelt de heer Veltman het natuurlijk niet, maar zoo zegt hij het. Hij wil het zoo mooi zeggen en is er dan glad naast.

De graskrekels zijn blijkbaar allemaal in diepe gaten weggekropen, nu, 't zij zoo. Het antieke moois van die Sabbatspsalm geven wij den heer Veltman cadeau. Maar die Sabbatspsalm wordt ook al weer uitgeademd. Hoorbaar of onhoorbaar?

Dan heb je daar de bijen. Duizend maal duizenden. Dat zaagt ge nog nooit, lezeres, en wij ook niet en de heer Veltman ook niet, maar dat doet er niet toe. Als de heer Veltman zijn verstand gebruikt, weet hij natuurlijk, dat er duizenden bijen

moeten zijn, maar hij *ziet* ze niet en dit is juist zijn fout, dat hij, toen hij zijn boek schreef, zich niet in de natuur heeft weggedacht, maar, heel verstandelijk, een *mooie* beschrijving heeft willen geven van iets, dat in hem niet tot werkelijkheid was geworden.

Dat er een verheven lofzang kan *gegonsd* worden, wisten we ook niet. Van heel de mooie be-

dat de heer Veltman in zijn boek wil schrijven.

Jan Veltman is een auteur en zijn boek „Verschoppelingen” is nog zoo slecht niet, zooals we zullen zien.

(Wordt vervolgd.)

's Winters in het Vondelpark te Amsterdam.

schrijving blijft niets, totaal niets over. En van zulke beschrijvingen is het boek vol.

Neen, de heer Veltman gaf geen litterair werk en kan geen litterair werk geven. De heer Veltman kan geen boek schrijven; hij verstaat er niets van; hij is een woordprutser van de ergste soort.

Maar Jan Veltman, dat is een kerel, waarvan we kunnen houden, die we gaarne de hand drukken. Jan Veltman is een kerel, die lacht om al het moois,

Onze Platen.

Wintermooi. Wie opziet tegen den kouden winter, moge deze afbeelding bekijken.

Zulk een mooi wintergezicht doet je toch wel koude en ongemak vergeten. Het park heeft in het koude jaargetijde ook zijn aantrekkelijkheid.

Arabische Schoone. Onze lezeressen zullen zeker

Helaas! Zuster Lina heeft niet lang mogen werken. Nog geen vol jaar na haar vertrek naar „Bethesda” kwam ze te Paramaribo terug, doodelijk krank. Ze stierf den 20en Juni 1900 aan buikvliesontsteking. Voor zoover men weet, heeft zij de ziekte der melaatschheid niet gehad. Ik zeg, voor zoover men weet, want de ziekte woekert soms in 't geheim in 't lichaam. Ze werd begraven met vele bewijzen van oprechte waardeering en liefde.

Laten we ons leven maar eens met de maat van zulke levens meten. Misschien komen sommigen wel tot de erkenning, dat zij met de geschenken gaven nog wel meer zouden kunnen doen voor anderen, vooral ook voor den naam en de zaak van onzen Heiland.

Gr.

G. M.

Verschoppelingen, een oorspronkelijk verhaal dat aanvangt ongeveer 1870, door Jan Veltman. Uitgave van J. H. Kok te Kampen.

II.

Jan Veltman is een gezellig verteller en, als hij niet „mooi doen” wil, is hij ook een eenvoudig verteller. Hij heeft zijn menschen lief en weet met hen mee te leven. Dat is natuurlijk in een schrijver een groote deugd en Jan Veltman heeft dáaraan ook grootendeels zijn succes te danken.

Zijn lezers gaan óók houden van die eenvoudige menschen, die hij gaat teekenen in zijn boeken; zij maken heel het levensbeweeg van de handelende personen mee.

In dit boek vertelt Veltman van een verschoppeling, dat is een bestedeling, die zelfs zijn klompen moet ontvangen van de armvoogden. Die klompen zijn gebrandmerkt en ergeren den knaap, die door eigen arbeid gaarne aan den kost zou willen komen, geducht.

De verschoppeling, Paul, is in huis bij Koen en Hilda, menschen, die hem wel zoo tamelijk goed behandelen, maar Koen is een dronkaard, en vraagt ook alleen maar, hoeveel werk Paul voor hem kan doen. Hij voedt den knaap niet op.

Nu komt Paul in aanraking met een Zondagschoolonderwijzer, die hem ook lezen en schrijven leert.

Later komt de knaap in huis van een zekeren Hillebrand, een vroom man, die medelijden heeft

met den verwaarloosden jongen. 't Gaat verder heel goed met Paul. Hij wordt straks opgeleid voor architect, krijgt het meisje, dat hij reeds op de Zondagsschool leerde kennen en de lezers hebben het prettige gevoel, dat nu wel alles in orde is.

Dan sterft Paul echter en het slot is wel heel aandoenlijk, maar het wordt niet verwacht en doet daarom vreemd aan en het bevredigt niet.

Waarom laat de auteur Paul sterven? We zien daarvan de noodzakelijkheid niet in. Heel dat mooie slot is maakwerk van de ergste soort, moet alleen dienen, om het boek mooi te maken en het is niet doorvoeld.

Trouwens, het laatste deel van dit lijvige boek is verreweg het slechtste.

Met den verschoppeling leven we mee; met Paul en Hilda kunnen we 't ook nog wel vinden, maar als Paul architect is geworden, is de aardigheid van hem af; het frissche van het boek is verdwenen. Uit het jongensleven van den verschoppeling worden ons aardige trekjes medegedeeld, maar ook dan voelen we soms plots weer: Dat is niet waar, Veltman overdrijft, hij wil het te mooi maken.

Zoo leert Paul in een ommezien lezen en de vragen van den jongen, die zoo héél kinderlijk moeten zijn, blijken ons wel eens bedenksteltjes van Veltman zelf te wezen. En dan wil de schrijver ons op zekere plaats ook nog suggereeren: 't Is waar, hoor, wat ik jullie vertel, al kun je 't ook bijna niet gelooven. Toch, 't is heusch gebeurd.

Nu gelooven we den auteur natuurlijk op zijn woord, maar dat hij het-noodig heeft geacht, ons nog eens uitdrukkelijk te verzekeren, dat een zeker deel van zijn verhaal precies zóó is gebeurd, toont, dat Veltman zelf van de onvolmaaktheid van zijn werk overtuigd is geweest.

De groote fout van dezen auteur is, dat hij alles zoo heel mooi wil maken.

We vermoeden eigenlijk, dat Veltman ten deele bedorven is door de boekbeoordeelingen. Als we ons niet vergissen, heeft hij nog al eens de opmerking moeten hooren, dat zijn taal en stijl beter verzorgd moesten zijn. Toen heeft Veltman gedacht: Nu zal ik je eens wat anders laten zien. Nu zal ik eens een *mooi* boek schrijven.

't Gevolg is geweest, dat hij er met de meeste beschrijvingen glad naast is en 't gevolg was evenzeer, dat hij de uitbeelding van zijn personen niet gaaf heeft weten te houden. Dat heeft Veltman er nu van. Onwaarachtigheid in taal en stijl maakt het grootste deel van zijn boek onwaarachtig.

Litterair werk zal Veltman nooit kunnen leveren en daar heeft hij dus ook zijn best niet op te doen. Hij moet blijven de eenvoudige verteller en dan kan hij wel iets bereiken.

„Verschoppelingen” is een *Christelijk* boek. 't Christelijk leven trilt er in en er door en daarom is het ons lief.

't Is de vraag, of Veltman wel altijd billijk oordeelt over niet-christenen, maar over 't geheel weet hij maat te houden.

Wie nu niet vraagt naar litterair werk, wie gaarne leest over eenvoudige menschen en wie de kracht van het christendom ook in zijn lectuur wil voelen, neme dit boek ter hand. Veltman schrijft toch wel boeiend en zijn vertelling verveelt niet.

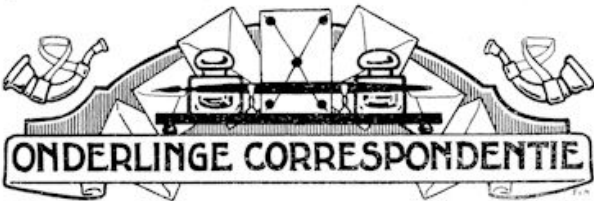
Daar is een legende van koning Arthur, die met zijn ridders om een ronde tafel was gezeten. Soms was het, of langs het gelaat van al de ridders het beeld van den koning flitste. De koning legde op allen het stempel zijner persoonlijkheid.

Aan deze legende moesten we denken, toen we „Verschoppelingen” lazen. Achter al de personen in dit boek staat Veltman en allen hebben een trek met Veltman gemeen. Hij drukt op de menschen van zijn boek het stempel van zijn gemoedelijkheid; hij geeft hen allen iets van zijn kinderlijke eenvoudigheid.

Dit nu is geen deugd, maar wij voelen ons thuis in het gezelschap van Jan Veltman, die ons een goedmoedig en eenvoudig mensch blijkt te zijn.

Met dit boek kunnen wij den heer Veltman niet feliciteeren, maar tot Jan Veltman zeggen we: Toe, vertel ons nog eens weer, maar doe het dan steeds met die eenvoudigheid, die argeloosheid, die goedmoedigheid, waarvan gij het geheim blijkt te bezitten.

K.

Geachte Redactrice,

Wij zijn drie Zeeuwsche meisjes en hebben in de rubriek „Onderlinge Correspondentie” iets gelezen, wat ons niet recht duidelijk was. Mogen wij daarom zoo vrij zijn er nog eens op terug te komen?

Het betreft No. 7 van „Meisjesleven” en wel de laatste van een elftal vragen, gesteld door A. van Warnser van Uithuizermeeden, en uw antwoord daarop.

Het gaat er over, of een geloovig meisje, dat zich met een onbekeerde heeft verloofd, dien band mag verbreken. Uw antwoord hield in, dat zoo'n verbintenis niet alleen mag, maar zelfs moet verbroken worden. En dat is ons niet duidelijk. U zult zeggen, een geloovig meisje moet zich niet met een ongeloovige man verbinden, en dat zijn wij ook geheel met u eens. Maar als zij zich nu eenmaal verbonden heeft, wat dan? Zij

wist toch van te voren, dat haar aanstaande niet geloovig was. Mag zij dan na eenigen tijd maar zeggen: nu ben ik geloovig en jij niet, dus feitelijk kan ik niet gelukkig met je worden, ik verbreek ons engagement, en tob nu alleen maar verder met je ongelooft!

Hoe zal de jonge man dan over de geloovigen gaan denken, zal hij niet verbitterd worden tegen den godsdienst waardoor zijn meisje van hem werd gescheiden? Zal hij niet veel verder van God afgebracht worden?

Moet een meisje niet veeleer trachten haar aanstaande tot Christus te brengen, niet alleen door woorden, maar door haar geheele levensopenbaring? Gaarne ontvingen we hierop een antwoord.

Bij voorbaat betuigen wij u onzen oprechten dank.

Namens drie Zeeuwsche meisjes.

Aan drie Zeeuwsche meisjes,

Ik ga van de veronderstelling uit, dat een geloovig meisje, wanneer ze zich aan een ongeloovigen jongen man verbindt, haar liefde stelt boven haar God. Dit kan niet anders dan zonde zijn.

Wanneer ze nu toch die zonde gedaan heeft en ze komt tot inzicht daarvan, kunnen er dan allerlei redenen zijn, die haar van een terugkeeren van haar verkeerden weg afhouden? Met andere woorden, moet zij, omdat zij begonnen is te zondigen, daarin volharden?

Stel, iemand, een huisvader, heeft gestolen. Hij komt tot inkeer. Gevoelt, dat hij zijn schuld moet belijden. Maar zijn huisgenooten, zijn kinderen, zullen hiervan de dupe zijn. Dus blijven zwijgen, hoewel God zegt: Wie zijn zonden *belijdt* en laat, dien zal barmhartigheid geschieden?

Het beeld gaat natuurlijk niet geheel op. Eigenlijk is het te zwak, want van een voortgaan met zondigen is hier geen sprake. Toch verduidelijkt het misschien iets.

Wanneer we eenmaal inzien, dat God iets van ons eischt, moeten we aan dien eisch voldoen en de gevolgen aan God overlaten. Hoewel we ons best moeten doen, die gevolgen zoo min mogelijk te doen drukken. Daarom moet het meisje in kwestie niet praten over geloovig en ongeloovig, maar eerlijk belijden, dat zij zondigde, tegen God, maar ook tegen haar verloofde, aan wien ze een belofte gaf, die ze niet kon houden.

Er zijn veel huwelijken begonnen met het idee: Ik zal straks mijn man tot God voeren. Maar meestal gebeurde het andersom, om de eenvoudige reden, dat men aanving met den man boven God te stellen, en de ongeloovige echtgenoot dit zeer wel gevoelt. Het huwelijk is geen bekeeringsinstituut. En wat verhindert het meisje voor hem dien ze liefheeft, te bidden, ook al is ze niet de zijne? En is het gebed niet veel machtiger wapen dan onze zwakke woorden? En door haar wandel kan ze stichten, ook wanneer geen band hen bindt.

Ik weet, het is een moeilijke kwestie. Maar ik weet ook, dat omgekeerd handelen, dan ik hier aangaf, meest op teleurstelling uitloopt. Zooal niet op schade voor de eigen ziel.

J. M. W.-W.

Hooggeachte Mevrouw!

Op onze Meisjesvereniging alhier, lezen we samen uw blad „Meisjesleven”. En daarin moedigt u ons meisjes zoo vriendelijk aan met vragen te komen. Mag ik zoo vrij zijn u namens alle leden een vraag te doen? Wij zitten dikwijls verlegen om goede voordrachten en samenspraken. Zou u ons misschien kunnen helpen door in „Meisjesleven” eens wat titels van goede voordrachten en samenspraken op te geven? Of vindt u het